

Uit mijn koffer klimt een vrouw.

Ze pakt me op en legt me tegen zich aan.

**BOEM-BOEM** doet haar hart vlakbij mijn oor, zo luid dat ik mezelf niet meer kan horen. Ze heeft warme handen en ruikt naar room.

**'HOERA, JE HUILT!'** juicht ze. 'Dat is goed. Maar houd nu maar op. We zijn er. Het is voorbij.'

Ze geeft me melk.

Ik vind het lastig om te slikken. Mijn keel zit dicht. Alles is zo anders dan ik had verwacht.

'Wie ben je?' vraag ik.

'Ik ben de vrouw van je leven,' antwoordt ze. 'De rest weet ik niet, het is voor mij ook de eerste keer.'



De vrouw van mijn leven heeft ook een koffer bij zich.  
Ze haalt er een weegschaal uit en zet me erop.  
'Wat doe je?'  
'Ik wil weten hoe zwaar je bent.'  
'Waarom wil je dat weten?'  
'Om het op te schrijven.'  
'Waarom wil je het opschrijven?'  
'Voor je papieren. Pas als je papieren hebt, besta je echt.'  
Ze pakt haar pen en schrijft een datum op, die van  
vandaag, mijn Springdag.

**'ZO WETEN WE WANNEER JE JARIG BENT,'**  
zegt ze.



Ze haalt zeildoeken boven, en lakens en gordijnen.  
Ze vouwt ze open en spreidt ze uit.  
Ik gluur naar haar koffer. Hij lijkt zo petieterig,  
veel te klein voor al de dingen die ik nodig heb.  
'Niet mokken, meisje,' zegt de vrouw van mijn leven.  
'Wees blij dat je alles hebt.'



**'HEB IK ALLES?'** vraag ik.

'Tien vingers en tien tenen,' antwoordt ze.

'En er komt nog een heleboel!'

**'O JA, WAT KRIJG IK DAN NOG?'**

'Een naam.'

'Een naam? Kan ik niet gewoon "ik" blijven?'

'Jij mag "ik" zeggen, maar ik noem jou Zsófi.'

De vrouw van mijn leven tast in haar koffer.

Ze vindt een pop en stopt me die toe.

Ik laat mijn schouders zakken.

'Ik wou liever een paard,' zeg ik.

Ze buigt nog een keer diep voorover. Onderin vindt

ze een man, een hele mooie, op wollen sokken.

**'HOE KOM JIJ HIER?'** vraagt ze.